

Апикидъ още не бѣ пригърналъ систематически християнството но са намѣрваше въ началото на оглашеніето. Той участвуваше въ вѣрованіята на Олиноа, вѣрваше вече че живостното измыслияне на езическата религія е было дѣло на главния врагъ на челоувѣчеството и заради туй осѣти ужасъ при невинния отговоръ на Юна. Той побърза да са отговори ревностно и съ таквози смущеніе щото Юна са оплаши не толкось отъ распаленния му манерь колкото заради измѣненіе на умственнытъ му силы.

— Увы, братко мой! твоитѣ жестоки сумнѣнія ти смутихъ ума за една минута. Ела Апикиде, ела при мене единичкій мой братче! подай ми ржката си, остави за да отрыжъ пота който тече отъ челото ти; не са сърди ако сега не та разумѣвамъ, размысли че само Юна неможе никога да та докачи.

— Юно, отговори Апикидъ като тегляше сестра си къмъ себе си и гледаше на нея съ братско участіе, какъ можъ да повѣрвамъ азъ че този твой прекрасенъ образъ, че ангелското ти сърце сж предопредѣлены за вѣчната мжка?

— Діи мелиога! извика Юна. Тѣзи думы по вѣрованіето на съвременницытъ са считахъ за предпазители противъ лошытъ прокоблванія.

Тѣзи думы и изразяваното чрезъ тѣхъ суевѣріе слѣзохъ като отрова въ сърцето на Апикиде. Той са подигнахъ като са готвяше да си отиде, но като са сирѣ посрѣдъ стаята погледнахъ на сестра си и си раствори обиятія. Юна са хвърли радостна въ пригържкытъ на брата си, който я цалунахъ съ увлеченіе и й рече:

— Прощавай, сестро, и бжди здрава. Когато та видишъ пакъ, може да не ма погледнешъ като братъ, приими прочее моето цѣлованіе като въспоминаніе на иѣжнытъ ни години, когато сичкото ни бѣше общо и вѣрата ни и надѣждата и интересытъ и грыжытъ и въспитаніето. Този сѣюзъ бѣдствува сега да са раскжсе.

И остави кжщата ѣ като изрече тѣзи думы съ тонъ колкото страненъ, толкось и достолюбенъ.

И панстива този бѣше най голѣмыйтъ най жестокийтъ испытъ

простолудіето на діавола, и съ пѣлно всеурженіе отъ рога и упанка; но истинскійтъ типъ отъ който са копира діавольтъ по народното вѣрованіе, е Панъ таниственныйтъ и пустынолюбивыйтъ, който вджхва силы и необъеснимы страхове, и който по сичко наприличва на Сатана. Осѣвнъ туй тогашнытъ християны можахъ да намѣржытъ въ невѣздржытъ служенія на Пана иѣкоя прилика съ некушенията на демонытъ.